

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ЗАХАРОВ ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 17015/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

29 листопада 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі “Захаров проти України”

Європейський суд з прав людини (друга Секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Ж.-П. Коста, Голова,

п. І. Кабрал Баррето,

п. К. Юнгвірт,

п. В. Буткевич,

п. М. Угрехелідзе,

пані А Мулароні,

пані Е. Фура-Сендстрем, судді

та пан С. Найсміт, заступник Секретаря секції,

після обговорення в нарадчій кімнаті 8 листопада 2005 року,

виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою № 17015/03, поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – Конвенція) громадянином України Юрієм Пилиповичем Захаровим (далі – заявник) 25 квітня 2003 року.
2. Уряд України (далі - Уряд) був представлений його Уповноваженим - пані Валерією Лутковською.
3. 21 січня 2005 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом. Суд відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції вирішив, що прийнятність та суть скарги будуть розглядатись разом

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1950 році і проживає у м. Білозірське, Донецька область, Україна.
5. У 2001 році заявник звернувся до Добропільського міського суду (далі - міський суд) з позовною заявою про стягнення одноразової допомоги з його колишнього роботодавця шахти „Новодонецька” (далі – шахта). 3 червня 2002 року міський суд присудив заявнику загальну суму 50 822,44 грн. (приблизно 8 262,18 ЄВРО). 9 липня 2002 року виконавче провадження щодо виконання рішення міського суду було розпочато.
6. У вересні 2002 року заявник звернувся до міського суду зі скаргою на невиконання рішення від 3 червня 2002 року Добропільською міською виконавчою службою.
7. 18 жовтня 2002 року міський суд задовольнив скаргу заявника та зобов'язав державну виконавчу службу виконати рішення.

8. 7 грудня 2004 року рішення, винесене на користь заявника, було виконано у повному обсязі. Відповідно, державна виконавча служба закінчила виконавче провадження 7 грудня 2004 року.

II ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

9. Національне законодавство викладене у рішенні по справі „*Ромашов проти України*” (№ 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 р.).

ПРАВО

10. Заявник скаржилась на неспроможність державних органів виконати, винесене на його користь рішення міського суду від 3 червня 2002 року. Він посилався на п. 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Протоколу № 1, які передбачають таке:

п. 1 статті 6

„Кожен при вирішенні спору щодо його цивільних прав і обов'язків (...) має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом. (...)”

стаття 1 Протоколу № 1

„Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які на її думку, є необхідними для здійснення контролю за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів”

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

A. Попередні заперечення Уряду

11. Уряд наголошував, що заявник не може більше вважатися жертвою порушення Конвенції, оскільки отримав всю суму заборгованості за рішенням суду.
12. Заявник не надав жодних коментарів.
13. Суд зазначає, що схожі зауваження вже були відхилені ним у ряді рішень (див. рішення у вищевказаній справі „*Ромашов проти України*”, п. 27). У таких справах Суд вирішував, що заявники залишаються жертвами порушення п. 1 статті 6 Конвенції відносно періоду, протягом якого рішення, щодо яких подані скарги, залишаються невиконаними. Суд не знаходить підстав для досягнення іншого висновку у цій справі, таким чином, Суд відхиляє заперечення Уряду.

Б. Висновок

14. У світлі зауважень, наданих сторонами, Суд доходить висновку, що скарга заявника за п. 1 статті 6 Конвенції порушує серйозні питання права та факту відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення цієї частини заяви неприйнятною. 3

тих же підстав скарга заявника за статтею 1 Протоколу № 1 не може бути проголошена неприйнятною.

II. ЩОДО СУТІ

А. Скарги заявника за п. 1 статті 6 Конвенції

15. Уряд зауважував, що затримка у виконанні рішення, була спричинена складним фінансовим станом боржника та великою кількістю виконавчих проваджень щодо стягнення коштів з боржника. Уряд зазначав, що боржник є окремою юридичною особою і, таким чином, відповідальність держави розповсюджується тільки на дії державної виконавчої служби. А остання, на думку Уряду, здійснила всі необхідні дії для виконання рішення, і, відповідно, не може нести відповідальність за затримки. Накінець Уряд стверджував, що тривалість виконавчого провадження у цій справі не перевищила „розумний строк”.
16. Заявник не подав жодних додаткових аргументів до його основної заяви.
17. Суд зауважує, що рішення від 3 червня 2002 року залишалось невиконаним з 9 липня 2002 року (дата, коли було розпочато виконавче провадження) до 7 грудня 2004 року (дата виплати заявнику всієї суми), тобто протягом двох років та п'яти місяців.
18. Суд вважає, що допустивши затримку у виконанні рішення протягом більш ніж двох років у справі заявника державні органи позбавили положення п. 1 статті 6 Конвенції їх практичного змісту. Суд вирішує, що Уряд не надав будь-якого виправдання такій затримці (див. вищевказане рішення у справі *«Ромашов проти України»*, п. 41).
19. Таким чином, у цій справі було порушення п. 1 статті 6 Конвенції.

Б. Скарги заявника за статтею 1 Протоколу № 1

20. У своїх зауваженнях Уряд погодився, що кошти, присудженні заявнику національним судом, становлять «майно» у сенсі статті 1 Протоколу № 1. Тим не менш Уряд зауважував, що це положення не було порушено з огляду на вищевказані зауваження (див. пп. 11, 15). На думку Уряду затримка у виконанні не становила надмірний тягар для заявника.
21. Заявник не подав жодних додаткових аргументів до його основної заяви.
22. Суд повторює свою прецедентну практику, відповідно до якої неможливість для заявника отримати виконання рішення на її/його користь становить втручання у її/його право на мирне володіння своїм майном, як це визначено у першому реченні першої частини статті 1 Протоколу № 1 (див. серед інших рішення у справі *„Бурдов проти Росії”*, № 59498/00, п. 40, ЄСПЛ 2002-III, та рішення у справі *„Ясіуніен проти Литви”*, № 41510/98, п. 45, від 6 березня 2003 року).
23. Таким чином, у цій справі Суд вважає, що неможливість для заявника отримати виконання рішення, винесеного на його користь, протягом більш ніж двох років та п'яти місяців становить втручання у його право на мирне володіння своїм майном за ч. 1 статті 1 Протоколу № 1.
24. Неспроможністю виконати рішення міського суду національні державні органи тривалий період часу перешкоджали заявнику в отриманні коштів, на одержання яких заявник мав право. Уряд не надав будь-яких виправдань

цьому втручанню. Суд вважає, що економічні труднощі боржника не можуть виправдати таке порушення. Відповідно, ст. 1 Протоколу № 1 була порушена.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

25. Стаття 41 Конвенції передбачає:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє законодавство відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову сатисфакцію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію”.

A. Шкода

26. Заявник просив відшкодувати матеріальну шкоду у сумі заборгованості за рішенням суду 50 822,44 грн., а також нематеріальну шкоду у сумі 20 000, 00 грн.

27. Уряд зауважив, що заявник отримав заборгованість за рішенням суду у повному об'ємі і, таким чином, його скарги щодо матеріальної шкоди повинні бути відхилені. Уряд далі зазначав, що сума, яку просив заявник як нематеріальну шкоду є надто велика та необґрунтована. Уряд зазначив, що встановлення порушення буде становити достатню справедливую компенсацію у цій справі.

28. Суд не знаходить жодного причинного зв'язу між встановленими порушеннями та матеріальною шкодою, відповідно він відхиляє ці скарги. Проте, Суд приймає до уваги, що заявник зазнав певної моральної шкоди, яка не може бути задоволена тільки самою констатацією порушень. Тим не менш, заявлена сума є завеликою. Об'єктивно оцінюючи ситуацію, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику 1 640,00 ЄВРО.

Б. Витрати

29. Заявник не просив відшкодувати судові витрати. Таким чином, Суд нічого не присуджує.

Б. Пеня

30. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 1 Протоколу № 1 до Конвенції;
4. *Вирішує*, що
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплати заявнику 1 640,00 ЄВРО (одну тисячу шістсот сорок ЄВРО) як компенсацію за нематеріальну шкоду плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника;

(б) ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;

(в) у випадку невиконання чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку.

5. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 22 листопада 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. Найсміт
Заступник Секретаря секції

Ж.-П. Коста
Голова секції